

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 289/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., Tomášikova 17, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou RASLEGAL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Slavomír Rabatin, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 420/2016 zo 14. februára 2017, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2017 mailom a následne 10. mája 2017 osobne do podateľne doručená sťažnosť spoločnosti INGSTEEL, spol. s r. o., Tomášikova 17, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 420/2016 zo 14. februára 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou zo 16. júna 2015 domáhala od spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako žalovaného v 1. rade a spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako žalovaného v 2. rade určenia neexistencie pohľadávok, ktoré sú bližšie špecifikované v obsahu samotnej žaloby. Súdne konanie bolo vedené na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 221/2015. V rámci súdneho konania bol zo strany žalovaného v 2. rade podaný 11. mája 2016 návrh na zmenu jeho procesného postavenia zo žalovaného v 2. rade na žalobcu v 2. rade, ku ktorému sťažovateľka pripojila súhlasné stanovisko. Návrh žalovaného v 2. rade bol uznesením okresného súdu zamietnutý. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou, ako aj žalovaným v 2. rade prebehlo na krajskom súde odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 13 Co 420/2016.

3. Počas prebiehajúceho súdneho konania došlo u žalovaného v 2. rade k viacerým personálnym zmenám, a preto v súlade s týmito zmenami, ako aj na základe výrazného časového odstupe od podania žaloby bez meritórneho rozhodnutia sťažovateľka zobrala svoju žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu, že v tom čase krajský súd nielenže nerozhodol o odvolaniach, ale najmä z dôvodu, že rozhodovanie o pôvodne uplatnenom nároku sa stalo bezpredmetným. V rámci späťvzatia žaloby sťažovateľka požiadala, aby súd nepriznal žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania, a to s prihliadnutím na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré boli v obsahu späťvzatia žaloby špecifikované. Krajský súd vydal napadnuté rozhodnutie, na základe ktorého pripustil späťvzatie žaloby a súdne konanie zastavil. Zároveň rozhodol, že žalovaný v 1. a v 2. rade majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Podľa názoru sťažovateľky výrok vzťahujúci sa na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je nesprávny a vyhlásený v rozpore s príslušnými právnymi predpismi, ako aj v rozpore s ustálenou judikatúrou súdov a vyšších súdnych autorít.

Sťažovateľka sa domnieva, že krajský súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania výrazne prekročil svoje zákonné práva, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Odvolací súd nerozhodol iba o nároku na náhradu trov za odvolacie konanie, o ktorom má právo rozhodovať, ale aj o nároku na náhradu trov konania za celé súdne konanie.

5. Na základe uvedeného tak vznikol stav, kedy nie je možné proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania podať riadny opravný prostriedok, teda odvolanie, pretože opravný prostriedok proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustný. Krajský súd tak konal napriek tomu, že CSP v ustanovení § 357 písm. m) jasne deklaruje a predpokladá, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania (nie o ich vyčíslení) má prejsť odvolacím konaním.

6. Sťažovateľka zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie v časti o nároku na náhradu trov konania je nezákonné a výrazne zasahuje do sťažovateľkinho práva na spravodlivý súdny proces, práva na prístup k súdu a práva na súdnu a inú právnu ochranu. Okrem toho ním bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom, keďže krajský súd sa nevysporiadal s návrhom sťažovateľky na nepriznanie nároku na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Krajský súd si tak protiústavne atrahoval kompetenciu rozhodovať o nároku na náhradu trov konania za celé predchádzajúce konanie, čím odňal sťažovateľke možnosť sa proti tomuto rozhodnutiu odvolať, a okrem toho toto svoje rozhodnutie nijako neodôvodnil, čím zaťažil rozhodnutie aj vadou arbitrárnosti.

7. Sťažovateľka ďalej uviedla, že na základe napadnutého rozhodnutia bolo okresným súdom 27. marca 2017 vydané uznesenie o výške trov konania, na základe ktorého má sťažovateľka v postavení žalobcu zaplatiť žalovanému v 1. rade sumu vo výške 36 218,51 €. Sťažovateľka sa domnieva, že závažnosť a protiústavnosť pochybenia odvolacieho súdu je nevyhnutné posudzovať práve v kontexte uznesenia okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o výške náhrady trov konania.

8. Sťažovateľka poukázala na § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého „súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci“. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia súd v časti o trovách konania v súdnom konaní rozhoduje v prvom rade o tzv. nároku na náhradu trov konania, t. j. o pomere úspechu a neúspechu strán sporu v súdnom konaní. V spojitosti s ustanovením § 357 písm. m) CSP, ktoré poukazuje na to, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, je zrejmé, že o nároku na náhradu trov konania rozhoduje výlučne súd prvej inštancie uznesením.

9. Ak teda krajský súd sám rozhodol o nároku na náhradu trov konania, čím sťažovateľke vytvoril prekážku pre podanie odvolania, zasiahol tým do jej práva na spravodlivé súdne konanie a porušil aj tzv. zásadu dvojinstančnosti konania. Preto ak by aj odvolací súd mohol rozhodovať o nároku na náhradu trov konania ako súd prvej inštancie, čo však, samozrejme, nemôže, v spojitosti s garanciou práva na spravodlivý súdny proces mal stranám sporu svojím postupom umožniť, aby bolo zachované ich právo preskúmať takéto rozhodnutie, a teda podať opravný prostriedok. Odvolací súd sa však týmto princípom bezdôvodne neriadil.

10. Sťažovateľka ďalej poukázala aj na právnu teóriu, v zmysle ktorej „*rozhodovanie o trovách konania právna úprava dôsledne rozdeľuje najprv na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania a až potom (po právoplatnosti rozhodnutia) na rozhodovanie o výške náhrady trov konania. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania záväzným spôsobom vyrieši otázku, ktorej strane súd priznáva náhradu trov konania. Náhrada trov konania sa priznáva podľa pomeru úspechu vo veci, podľa procesného zavinenia zastavenia konania alebo procesného zavinenia vzniku trov konania, alebo podľa dôvodov hodných osobitného zreteľa. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konanie tiež záväzným spôsobom vyrieši otázku, v akom pomere (podiele) k celkovým trovám konania súd prizná strane nárok na náhradu trov konania. Znamená to, že súd jednoznačným spôsobom určí, či má strana nárok na náhradu všetkých trov v konaní alebo len ich časti.*“.

V súlade s uvedeným doktrinálnym názorom je tak zrejmé, že proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konanie je vždy prípustné odvolanie, a to bez ohľadu na obsah samotného výroku a štádia, v ktorom sa súdne konanie skončilo. V danom prípade však odvolací súd obišiel zákonné ustanovenia upravujúce rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, a rozhodol tak, že sťažovateľovi výrazne narušil a zamedzil prístup k súdu, pretože rozhodol o nároku na náhradu trov konania spôsobom, pri ktorom nie je oprávnený využiť žiadny opravný prostriedok.

11. Na základe uvedeného sťažovateľka uviedla, že postup krajského súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nesie výrazné prvky svojvôle, arbitrárnosti a je v rozpore s dlhodobou konštantnou praxou i právnou teóriou. Je to viditeľné najmä v:

„ - zjavnom konaní odvolacieho súdu mimo, resp. nad rámec svojich zákonných kompetencií, ktorého výsledkom je vážne porušenie práva na spravodlivý súdny proces a práva na súdnu a inú právnu ochranu;

- nesprávnou aplikáciou konštantnej rozhodovacej praxe a judikatúry súdov a najvyšších súdnych autorít vo vzťahu k rozhodovaniu o nároku na náhradu trov konania;

- zjavnou svojvôľou a arbitrárnosťou odvolacieho súdu, ktorá sa prejavuje v nesprávnej aplikácii príslušných zákonných ustanovení a nezapodievaní sa návrhom na postup podľa ust. § 257 CSP;

- nakoľko odvolací súd rozhodoval o skutočnosti, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, pretože ho takto pozbavil odvolania ako riadneho opravného prostriedku, pričom toto príslušný zákonný predpis voči totožným rozhodnutiam súdov prvej inštancie bez výnimky umožňuje.“

12. Sťažovateľka namietala, že krajský súd napadnutým rozhodnutím spôsobil stav, ktorý nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky a je taký vážny, že má zreteľný ústavnoprávny presah.

13. Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

„a/ Výrokom uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k.: 13Co/420/2016-202 zo dňa 14.02.2017, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania, bolo

porušené základné právo spoločnosti INGSTEEL, spol. s r.o., so sídlom Tomášiková 17, 820 09 Bratislava, IČO: 17 320 429 upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

b/ Výrok uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k.: 13Co/420/2016-202 zo dňa 14.02.2017, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania sa zrušuje.

c/ Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 374,81 € (za dva úkony právnej služby, prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, za každý vo výške 147,33 €, ďalej príslušný režijný paušál vo výške 2 x 8,84 € a 20 % DPH vo výške 62,47 €).“

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Z podanej sťažnosti je zřejmé, že podľa právneho názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým rozhodnutím v časti o nároku na náhradu trov konania výrazne zasiahol do jej práva na spravodlivý súdny proces, práva na prístup k súdu a práva na súdnu a inú právnu ochranu tým, že si protiústavne atrahoval kompetenciu rozhodovať o nároku na náhradu trov konania za celé predchádzajúce konanie, teda aj za konanie vedené súdom prvej inštalácie, čím odňal sťažovateľke možnosť sa proti tomuto rozhodnutiu odvolať

a súčasne sa nevysporiadal s návrhom sťažovateľky na nepriznanie nároku na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktorý uplatnila v späťvzatí žaloby.

19. Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v právnej veci sťažovateľky o určenie neexistencie pohľadávok bol žalovaným v 2. rade doručený okresnému súdu návrh na zmenu jeho procesného postavenia zo žalovaného v 2. rade na žalobcu v 2. rade z dôvodu zmeny právneho stavu. S uvedeným návrhom vyslovila sťažovateľka v procesnom postavení žalobcu súhlas. Okresný súd uznesením sp. zn. 13 C 221/2015 z 27. mája 2016 návrh žalovaného v 2. rade zamietol. Proti uvedenému uzneseniu podali odvolanie žalovaný v 2. rade, ako aj sťažovateľka. Podaním doručeným krajskému súdu 27. januára 2017 sťažovateľka vzala žalobu späť v celom rozsahu zdôvodňujúc, že u žalovaného došlo k personálnym zmenám v predstavenstve, ako aj v dozornej rade, a preto v súlade s uvedenými zmenami, ako aj z dôvodu časového odstupu od podania žaloby sa stalo rozhodovanie o žalobnom návrhu bezpredmetným. Obaja žalovaní oznámili krajskému súdu súhlas so späťvzatím žaloby. Na základe uvedeného skutkového stavu a v súlade s § 370 ods. 1 CSP (predtým § 208 OSP) krajský súd napadnutým uznesením pripustil späťvzatie žaloby, rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil, konanie zastavil a rozhodol, že obaja žalovaní majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vychádzajúc zo zásady úspechu v konaní. Na základe napadnutého rozhodnutia okresný súd uznesením z 27. marca 2017 rozhodol o výške trov konania tak, že zaviazal sťažovateľku na zaplatenie sumy 36 218,51 € žalovanému v 1. rade. Žalovaný v 2. rade oznámil, že si náhradu trov konania neuplatňuje, a preto mu okresný súd voči sťažovateľke náhradu trov nepriznal.

20. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne

súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Ústavný súd konštatuje, že ak dôjde k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, je povinnosťou konajúceho súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať procesnú zodpovednosť na strane žalobcu, ako aj žalovaného. Ak niektorý z účastníkov zaviniť zastavenie konania, je povinný nahradiť jeho trovy. Ak sťažovateľka ako žalobkyňa zobrala žalobu späť bez uvedenia dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaných, nemožno pričítať procesné zavinenie žalovaným, a preto trovy konania znáša v celom rozsahu sťažovateľka ako žalobkyňa tak, ako to vyplýva z napadnutého uznesenia krajského súdu.

22. K zásadnej námietke sťažovateľky o nezákonnom postupe krajského súdu, ktorým jej odňal možnosť podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, čím porušil zásadu dvojinstančnosti konania, ústavný súd uvádza, že z objektívnych dôvodov nie je možné bezvýhradné uplatňovanie tejto sťažovateľkou akcentovanej zásady, ktorá ani v Civilnom sporovom poriadku nie je formulovaná ako zásada aplikovaná bez ohľadu na všetky okolnosti veci. Z právnej úpravy odvolacieho konania vyplýva niekoľko procesných situácií, kedy súd druhej inštancie prijme jednostupňové rozhodnutie, teda rozhodnutie, ktorému nepredchádza rozhodnutie súdu prvej inštancie, v odvolacom konaní (napr. podľa § 396 ods. 2 CSP odvolací súd v prípade zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania za celé konanie). Z uvedeného vyplýva, že Civilný sporový poriadok dovoľuje, aby sa vo veci rozhodlo s konečnou platnosťou v jednom stupni, pokiaľ je tomu tak z rozumných dôvodov. V takom prípade nedochádza k porušovaniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Sťažovateľka na podporu svojej argumentácie tiež poukázala aj na § 357 písm. m) CSP, v zmysle ktorého odvolanie je prípustné proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, na základe ktorého sťažovateľka dospela k záveru, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania musí prejsť odvolacím konaním.

Podľa názoru ústavného súdu zo znenia predmetného ustanovenia Civilného sporového poriadku síce vyplýva, že rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania podlieha prieskumnej právomoci odvolacieho súdu, avšak uvedené platí, pokiaľ uznesením o náhrade trov konania rozhoduje súd prvej inštancie, čo nie je prípad sťažovateľky, a preto i túto jej námietku vyhodnotil ústavný súd ako právne irelevantnú.

24. Pokiaľ sťažovateľka namieta arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, keďže krajský súd sa jej návrhom nepriznať náhradu trov konania žiadnej zo strán z dôvodov hodných osobitného zreteľa vôbec nezaoberal, ústavný súd konštatuje, že zodpovedá skutočnosti, že z napadnutého uznesenia krajského súdu nie je bez ďalšieho zrejmé, ako krajský súd s návrhom sťažovateľky na postup podľa § 257 CSP naložil.

25. Sťažovateľka v podaní, ktorým vzala svoju žalobu v celom rozsahu späť, poukázaním na personálne prepojenie predsedu predstavenstva so žalovaným v 1. rade odkazujúc na žalobný návrh svoje tvrdenia bližšie nešpecifikovala a nepredložila žiadne dôkazy a o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľka mala eminentný záujem na aplikácii § 257 CSP, svoj návrh odôvodnila zjavne nedostatočne a zovšeobecňujúco, nerešpektujúc základnú procesnú povinnosť vyplývajúcu z čl. 8 CSP. Preukázanie existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa musí preukázať tá procesná strana, ktorá sa ich zohľadnenia dovoľáva pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Argumentácia sťažovateľky však zostala len v rovine nepreukázaného tvrdenia. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd nemal k dispozícii skutkový podklad pre úvahy o možnosti odchýliť sa od zásadného pravidla regulujúceho priznávanie náhrady trov konania v súdnom konaní v prospech výnimočného postupu umožneného § 257 CSP, keďže sťažovateľka mu vo svojom podaní označenom „*Späťvzatie*“ nepredložila argumenty a dôkazy potrebné pre posúdenie existencie či neexistencie prípadov hodných osobitného zreteľa. Sťažovateľka tak prispela k stavu, keď krajský súd nemal podklady, na základe ktorých by mohol zvážiť aplikáciu § 257 CSP.

26. Ústavný súd nezistil pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi rozhodnutím krajského súdu o nároku na náhradu trov konania a sťažovateľkou označenými právami, a preto jej sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2017